

Høyesteretts kjæremålsutvalg - Kjennelse. - Rt-1980-1396

Instans	Høyesteretts kjæremålsutvalg – Kjennelse.
Dato	1980-10-10
Publisert	Rt-1980-1396
Stikkord	Bygningsloven § 66 nr. 2.
Sammendrag	Lagmannsretten hadde antatt at uttrykket «nærliggende areal» i § 66 nr. 2, annet ledd ikke kunne gjelde for eksisterende bebyggelse, dersom vedkommende eier hadde rettslig adgang til å gjennomføre tilknytning til kloakk. Kjæremålsutvalget fant at dette var uriktig lovforståelse.
Saksgang	L.nr. 337K/1980
Parter	Øyestad kommune (advokat Ove Andersen) mot Olav Nielsen (advokat Dag Solem).
Forfatter	Schweigaard Selmer, Røstad, Løchen.

Olav Nielsen hadde påklaget en utleggsforretning som var avholdt etter begjæring fra Øyestad kommune for krav for tilkplingsavgift for kloakk. Nedenes herredsrett avsa 7. mars 1980 kjennelse om opphevelse av utleggsforretningen, og Agder lagmannsrett stadfestet 18. august 1980 denne kjennelse.

I et videre kjæremål bemerket *Høyesteretts kjæremålsutvalg*:

«Kjæremålet – som er et videre kjæremål, jfr. tvistemålslovens § 404 – er rettet mot lagmannsrettens fortolkning av lovforskrift.

Lagmannsretten har antatt at regelen i bygningslovens § 66 nr. 2 annet ledd – «nærliggende areal» – «bør kunne fortolkes med en viss frihet i forhold til ordlyden, ihvertfall når det er spørsmål om å anvende bestemmelsen på eksisterende bebyggelse i medhold av § 92.» Anvendt på eksisterende bebyggelse anså lagmannsretten at § 66 nr. 2 annet ledd «ikke gjelder i den utstrekning vedkommende eier ikke har rettslig adgang til å gjennomføre tilknytningen».

Etter utvalgets oppfatning gir verken lovens ordlyd eller dens forarbeider tilstrekkelig støtte for en slik innskrenkende tolking av bestemmelsen, anvendt på eksisterende bebyggelse.

Utvalget vil peke på at det gjennom reglene i § 66 nr. 2 tredje ledd er åpnet adgang til å avbøte uheldige virkninger av regelen i bestemmelsens annet ledd om tilkoblingsplikt til kloakk som går over nærliggende areal i et tilfelle som forutsetter ekspropriasjon.

Utvalget er således kommet til at lagmannsrettens kjennelse må oppheves, da den hviler på uriktig lovforståelse.

Saksomkostninger er påstått. Etter omstendighetene finner man ikke grunn til å ilegge saksomkostninger.

Kjennelsen er enstemmig.»